

Podgorje. Silen veter je vlekel v pondeljek, dne 12. junija pri Sv. Duhu. Ves čas si moral imeti klobuk v roki, da ti ga ni odneslo. Ni čuda, da je v vrtincu odneslo Jožefo Perše, po domače Hovnikovo, in jo postavilo na varno v Ravnah pri Šoštanjju. Tam jo sedaj čuva dobri, krščanski mož Anton Hrasnik, po domače Epih. Hodil je okoli, da bi našel sebi družico, svojim otročičem, ki so tako zgodaj izgubili mater, drugo mater. In prav je zadel! Saj je Hovnikova Pepa bila vzgojena v pravem krščanskem duhu, ki bo znala ta duh vlivati tudi v otroka. Bila je članica tukajšnje Marijine družbe. Njene sestre so jo spremljale k oltarju in zanjo darovale sv. obhajilo. Po sv. maši so se podali gostje na nevestin dom, da tam pokrepčani nadaljujejo dolgo pot čez hribe v prijazne Ravne. Težko je bilo slovo od domače hiše, težko slovo od ljube matere. Pa se bo gotovo kmalu privadila novemu domu in mami, ki je še krepka in korajžna, bo večkrat obiskala svoje hčere, ki so raztresene po vseh delih sveta, da vidi, kako gospodinjijo in izpolnjujejo njene nauke.

Trbnjaje. Par dni pred Binkoštni je pogorela stanovanjska hiša posestniku Antonu Korat, po domače Vidinu. Ogenj je nastal v dimniku. Streha je bila stara, zato se je kmalu sesedla med zidovi in pokopala pod seboj vse shranjeno žito. Pač pa so mu sosede oteli gospodarska poslopja. Dober sosed je šel zanj pobirati po župniji žito, ker ima pogorelec več nedoraslih otrok. V zahvalo je naročil peto sv. mašo za darovalce. Ker je bil nekoliko zavarovan in ima nekaj lesa, si bo s pomočjo sosedov postavil novo domačijo. — Zdaj pa eno veselo. Na binkoštni pondeljek sta obhajala zlato poroko Jakob in Frančiška Ošlovnik. Svatje so bili vsi mnogoštevilni sosede. Zlatoporočnica sta spoštovana od vseh in se nista nikdar prepirala s sosedi. Ker sta revna, so sosede zbrali precej denarja in jima priredili pojedino, da sta bila bolj vesela. — Isti dan je sklenil iz iste hiše domači sin Adolf Doler zakonsko zvezo; nevesto si je izbral na Pernicah. Ker je imel tudi on dosti svatov, je bilo cerkev v Trbnjah napol-

njena z obojnimi svati. Oba ženina sta iz dobrih krščanskih družin.

Sv. Arah na Pohorju. Vsako nedeljo in ob mnogih drugih prilikah se zbere pri nas velika množica ljudi. Pridejo izletniki, šole, celi zavodi sem gor, da se poživijo s svežim planinskim zrakom, na se navžijejo krasnega razgleda po zelenem Štajerskem in da vsaj par trenutkov v mesecu, morda v letu, preživijo v pristnem veselju. Tukaj jih ne muči skrb za življenje, saj se povzpnejo nad višino vsakdanjega življenja. Tod mnogi zavidaajo Pohorcem idilično planinsko življenje. 13. junija pa se je, kakor vsako leto, zbrala množica pobožnih romarjev pri Sv. Arehu. Prišli so ni z Dravskega polja, iz Dravske doline in od drugod, in prinesli polno srce vročih prošenj k svojemu zavetniku. Spremljali sta jih godbi iz Smartnega in iz Hoč. Po opravljenem cerkvenem opravilu je bilo vrvenje v Ruški koči, odkoder so se počasi pomikale skupine proti Pohorskemu domu. Tu jih je zalotil močan dež in vsi so se morali umakniti v dom. Ko se je pa zvedrilo, so vsi zadovoljni in vedri odšli, vsak na svoj dom.

Limbuš pri Mariboru. Dne 3. junija 1933 je po dolgotrajni bolezni v visoki starosti 90 let v svoji hiši v Mariboru, Gosposka ulica 33, boguvdano izdihnila svojo blago dušo Amalija Šantel, zasebnica in posestnica v Mariboru ter v Hrastju pri Limbušu. Rajna je bila zelo radodarna in velika dobrotnica vsakomur, kdor je pri njej prosil podpore in pomoči. Darovala je tudi 1000 Din za nove zvonove limbuške cerkve. Nad 50 let je oskrbovala svoje lepo posestvo in vinograd v Hrastju ter bila pri vseh sosedih priljubljena in zelo spoštovana. Zanimivo iz njenega življenja je, da je bila vse svoje dolgo življenje popolna abstinentinja, kar je piscu teh vrstic s ponosom sama pripovedovala. Pokopana je bila 5. junija na Pobrežju pri Mariboru. Blagi pokojnici in veliki dobrotnici revežev naj bo dobri Bog obilen plačnik. Naj počiva v miru!

Hotinja vas. Dela v ribniku sredi vasi napredujejo. V kratkem bo vse obrežje betonirano in urejeno. Istočasno bo povečan vaški vrt na jugovzhodni strani ribnika.

Sv. Marjeta na Dravskem polju. Nadloga fazanov. V naših gozdovih, zlasti ob obronkih, se je zaredilo mnogo fazanov, ki uničujejo koruzo in krompir. Mlado koruzno kal izpulijo

Šivilje

dobite modne liste v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila, Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Kralja Petra trg št. 4.

iz zemlje, da pridejo do zrna. S tem uničijo cele njive, ki se nahajajo v bližini gozda. Krompir pa izbrskajo in ga jedo. Vendar ga mnogo puste še nedotaknjene na soincu, da se v kratkem popolnoma pokvari. Če ne bo zakupnik lova v tem oziru napravil kmalu reda, bodo kmetje, ki tam povsod trpijo škodo, prisiljeni uporabiti skrajno sredstvo: puško. Pri poravnavačih nikjer ne pride do zaključka v korist kmetu, njegove potrpežljivosti bo pa tudi kmalu konec.

Rače. Na Križevu, 25. maja, je umrla radi zastrupljenja krvi 23 letna Micika Biedefeld. Dolgo čas je iskala pomoči v mariborski bolnici, vendar ji zdravniki niso mogli zamoriti smrtne kati. V nedeljo, 11. junija pa je Vsemogočni poklical predse tudi njeno 19 letno sestro Rezičko. Ta je bolehal na kostnem revmatizmu, iskala zdravja pri poljčanskem zdravniku in v mariborski bolnici, pa tudi tukaj je niso mogli rešiti. V nedeljo je po obedu legla h kratkemu počitku, pa ni slutila, da jo bo Vsemogočni rešil trpljenja. V nedeljo ob 2. uri popoldne je v miru zatisnila oči za vedno. — Rezička! Rešena si zemskega trpljenja. Prav srečna si zdaj. Nas pa, ki moramo poleg bolezni in trpljenja čutiti še hudobijo in hinavščino zlobnega sveta, nikdar ne pozabi! — Bodi jima zemljica lahko, staršem pa izrekamo globoko sočutje.

Vurberg. Na binkoštno nedeljo, dne 4. julija je tiho in skromno, brez vsake zunanje slovesnosti praznoval preč. g. svetnik in vurberški župnik Alojzij Kokeč 65 letni rojstni dan. Vurberški mladeniči so preč. g. župniku za 65 letnico rojstva poklonili lep šopek duhovnega cvetja, namreč štirideset sv. obhajil so darovali v ta namen, da bi Vsemogočni čuval našega

števec uganke na drugi dan, in sta se podali k počitku. Drugo jutro pri zajtrku sta videli, da je križanka razvozljana. Vlomilec, ki je obiskal v oni noči vilo, je moral biti strasten uganekar, ker je rešil križanko. Kot nagrado za rešitev si je prilastil na mizi ležečo denarnico z 32 dolarji.

Napoleonova kamela.

Kamelo, katera je nosila Napoleona med njegovim egiptovskim vojnim pohodom, je vzel pozneje cesar seboj v Pariz in jo je podaril tamošnjemu vrtu za vzdrževanje divjih zveri. Ko je žival poginila, so jo nagačili in postavili v muzej. Castillec velikega Napoleona gradijo na otoku

»Ne, tako dolgo ne, dokler nosim to obleko! To leto je rajnkega.«

Žalosten je korakal poleg nje.

»Torej se bom le poročil z vdovo — z vdovo po duši!«

Nato pa se je zbral.

»Govoriva o realnih stvareh. Razumela boš, da ne morem živeti od tvojega denarja. Ne le radi tega, ker je dediščina po drugem! Od tvojega denarja bi ne hotel živeti tudi, če bi ga imela po očetu, ali če bi ga zadela s srečko. Tega bi ne mogel! Ženo naj redi mož, ne narobe.«

»Zakonci naj žive od skupnega premoženja,« je rekla.

»Ne,« se je srdil, »za koga drugega to velja, za naju ne. Ti si bogata, jaz pa revež. To se ne vjema. Ne, ne, Ema, imovino morava ločiti! S težkim srcem moram privoliti, da živiš od svojega. Jaz pa bom z materjo živel od tega, kar si bom sam pridobil. Na pomoč pa mi prihaja svetel žarek. Že dolgo časa vem, da imamo Colnarji v studencu, ki vre na našem vrtu, dragocen za-

klad. Dal sem že pred leti napraviti prvo analizo. Dragocena voda, v kateri so imenitne sestavine in velika radioaktivna moč. Šele sedaj sem dal zopet napraviti novo analizo. Strokovnjaki so se čudili, vpraševali so me, kje je ta studenec. Jaz pa sem jim zamolčal. Toda kaj ti bo zaklad, če ga ne znaš izkoristiti? Kaj pomaga človeku, če najde v žgoči puščavi zlato namesto vode? Dozdaj mi je še vedno izpodletelo, če sem skušal najti denarnih ljudi, ki bi izkoristili studenec. Podjetnosti pa manjka zafo, ker ni denarja. Toda sedaj se mi zdi, da je vzšla dobra zvezda nad studencem, ki je bil do danes preklet in ki je prinašal samo nesrečo. Našel sem premožnega, sposobnega in, mislim, tudi poštenega moža, ki se hoče zanimati za to stvar. Če pa naj se ta reč posreči, je treba najprej mnogo denarja. In tega en sam nima, tudi moj zaupnik ne. Ustvariti hoče družbo. Moja rodbina naj bi bila kot prava lastnica udeležena z deležem, ki je mnogo večji, kakor pa sem bil upal. In tako se lahko še vse obrne na boljše. Nade so res prav povoljne.«

gospoda vseh viharjev in ohranil zdravega patirja naših duš še veliko let!

Gornja Sv. Kungota. Kot vsako leto, tako bo tudi letos 25. junija, prihodno treznostno nedeljo, slovesno praznovali praznik presvelega Srca Jez. Dve sv. maši, pred drugo sveto mašo se vrši votivna procesija s kipom presv. Srca Jez. po vasi, da nam milostno blagoslovi naša žitna polja in vinske gorice. Pridite, ljudje božji, sosede, da skupno proslavimo in počastimo presv. Srce Jez. ter ga prosimo, naj se nas usmili, ki je bogato za vse, ki ga kličejo.

Sv. Barbara v Halozah. Dne 3. junija tega leta smo spremili v obilnem številu k večnemu počitku daleč na okoli znanega g. Antona Arnejšič, po domače Andrejčekovega Tončka, oskrbnika posesti gđc. Hilde Winkler v Pristavi. Omenjeni je bil svojčas več let zaposlen tudi pri vseh tukajšnjih cerkvenih posestvih za oskrbnika, posebno za vinograde, kakor tudi oskrbnik vinogradov umrlega č. g. župnika Murkoviča in posesti č. g. župnika Jakoba Rabuze, ki je sedaj v Slivnici pri Celju. Tonček je vse vinograde, kjer je služboval, kot vzoren oskrbnik lepo in redno obdeloval in so sedaj vse omenjene gorice v najlepšem stanju. Bil je velik dobrotnik revežev, pa tudi drugih. Kdor se je pri njem oglasil, ga je dobro pogostil z jedjo in pijačo neglede na to, kdo je. Ljudje se ga homo spominjali, posebno oni, ki smo ga poznali. Njegova blaga roka je sprejela marsikateraga popotnika. Bil je dolga leta vrli naročnik »Slov. Gospodarja«. Umrli Tonček je bil velik prijatelj vseh duhovnikov. Sedanji č. g. župnik Grobler mu je govoril zadnje slovo. Tončku naj bo Bog milostljiv. Počivaj v miru, blaga duša!

Laporje (nesreče). Huda nesreča je zadela veleposestnika Strmška v Hošnici. V noči od 9. do 10. junija mu je zločinska roka zažgala domačijo. Pogorelo je vse, le živino so še komaj rešili. Prihiteli so sicer gasilci iz Slov. Bistrice in Poljčan, pa se žal ni dalo več pomagati. Nesreča je tem večja, ker se je pri gašenju hudo opekla gospodinja, ki se zdaj zdravi v mariborski bolnici. Pomagajmo težko prizadetemu! — V mariborski bolnici se nahaja tudi ugledni laporski kmet g. Mastinšek, ki si je strl desno nogo v členku, ko je prišel pod voz ter Bevčev Karel iz Zabljeka, kateremu je na Lešnici neki

fant prestrelil nogo. Vsem trem želimo, da skoro okrevajo in se vrnejo domov.

Studenec pri Poljčanah. Tukaj smo v petek dne 16. t. m. položili v grob truplo dobre žene, trdne gospodnje in blage matere Marije Kodrič, ki je umrla v starosti 75 let. Rajna je bila dobra mati peterih otrok, od katerih sta dva sina duhovnika, eden je župnik pri Sv. Rupertu v Slov. goricah, drugi pa je kaplan v Ločah. Vse svoje življenje je bila vzor prave slovenske katoliške žene. Kako je bila rajnica priljubljena, je pričal njen pogreb, katerega se je udeležilo veliko ljudi iz domače in iz sosednjih župnij. Bog daj rajni večni mir! Domačim naše sožalje!

Kapela pr Radencih. V petek, dne 16. junija smo tukaj pokopali najstarejšo župljanko kapelske župnije Terezijo Žigert. Umrli je v 96 letu starosti. Rajna je bila teta veleč. g. Matije Zemljiča, župnika pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Neka posebnost so bile njene oči. Od 45. do 70. leta je nosila očala, od takrat naprej pa do svoje smrti je videla brez očal čitati vsak še tako droben tisk ter je napeljevala svoji veliko mlajši sestanovalki nit v šivankino uho. Po lastni izpovedi si je rajna chranila tako dober vid z umivanjem z vinsko droženko. Bila je skoro do zadnjega tako čvrsta in prisotnega duha, da smo mislili, da bo gotovo dočkala 100 let. A v božji previdnosti je bilo drugače sklenjeno. Naj v miru počiva!

Središče ob Dravi. Odkar nimamo v Središču »Prosvete«, pride malo novic v »Slov. Gospodarja«, ker je postalo sedaj vse bolj mrtvo. V društvenem domu se sedaj vrše le še pevske vaje cerkvenega zbora in pa sestanki Marijine družbe. Bogve, kdaj bo oživel spet prej tako življenja poln »Ljudski oder«, nudeč ljudem pouka in poštenega razvedrila. Pretečeni teden se je vršila na Grabah pred cerkvijo komisija radi spomenika padlim vojakom. Kmalu bodo zablestela imena padlih v zlatih črkah. V Obrežu je umrl pos. Karel Šalamun v 73. letu življenja. Pred 25. leti je padel po nesreči z voza in se hudo poškodoval. Zadnje leto je bil popolnoma priklenjen na bolniško posteljo. Po mukepolnem življenju ga je previdenega s tolažili sv. vere poklical Gospod k sebi. — Letos pri nas ni suša, vsak dan imamo obilo dežja, tako da ljudje ne morejo sušiti pokošene trave. Žalostno je gledati žitno polje, kakor razvaline leži

razmetano žito. Če nam Bog ne pošlje ljubega solnca, homo im... slabo žetev, ker ne more dozoreti. Noben dan ne mine brez strahu, da nam ne potolče toča še tega, kar je viharjem in dežju ostalo.

Velika Nedelja. Na trojiško nedeljo obhajajo Velikonedeljčani svoj glavni praznik, ker je župna cerkev posvečena presv. Trojici. Letos se cerkveni pevci niso postavili samo v cerkvi z latinsko mašo, ampak so tudi priredili v dvorani koncert z narodnimi pesmimi. Ljudstvu je petje jako ugajalo, posebno pesem o »vodi Bistrice« in »o maju«, tako da so morali pevci obe ljubki pesmici ponoviti. Seveda za otroke take prireditve niso, saj sem slišal pekovo Kristiko vprašati: »Mama, ka ne de še minilo?« Od-raslim pa je vse le prehitro minilo in so si žaleli, da bi drugikrat pri nekaterih pesmih več kitic zapeli. Med odmorom so neki gospod iz Maribora, ki se »pre neki jako na muziko razmejo« pohvalili pevski zbor in pridnega voditelja g. organista ter povabili še druge fante in dekleta, ki imajo lepe glasove, naj pristopijo k zboru in gojijo lepo pošteno slovensko pesem. — Med odmori sem vlekla na ušesa, kaj se vse ljudje razgovarjajo ter zvedel par novic, ki niso svetovnega pomena, pa jih bom vkljub temu povedal. Prav v nedeljo dopoldne se je zvedelo, da si je končala v Mariboru mlado življenje tukajšnja župljanka učiteljčnica Roza Kosí z Lešnice. — Eden dan popreje je gorelo v Senožcih pri nekem Žvegli, kjer je pogorelo gospodarsko poslopje. Ker so bili gasilci povečini na polju, se niso mogli na bitje plat-zvona tako hitro zbrati. Pa bi bili gotovo preje prišli na lice mesta, da niso imeli o binkoštih nesreče, ko se jim je na povratku od veselice iz Križovljana močno pokvaril tovorni avtomobil, ki si ga je bilo društvo pred par leti za gasilske namene nabavilo. — Pa še eno bi povedal, ki ni tako imenitna, pa vendar kaže o brihtnosti nekaterih glav. Saj je znana reč, da nekateri ljudje tako zelo ljubijo meso od puric in picekov. Zato pa se mnogokrat zatečejo v tuje kurnike po pečenko. Tudi takih ne primanjkuje. Bolj zvito pa sta naredila dva brata. Ko sta odšla oče in mati neko nedeljo k maši, sta zadržala v domačem kurniku purana in ko sta se starša vrnila, sta »pajba« prav žalostne obraze delala in tožila nad nesrečo, ki je zadela hišo ponoči, ko je tako lep puran tako nenadno

»In jaz?« je vprašala Ema. »Ali se naj jaz ne udeležim tvojega podjetja?«

»Ti?« je počasi odgovoril. »Glej, to je vendar le podjetje iz spekulacije. Kopališč in zdravilišč imamo že mnogo. Vsako gnezdo, na katero meji malo gozda, se že imenuje »kopališče« ali vsaj »zračno zdravilišče«. Vrlina našega močnega vrelca je dokazana; treba bo poiskati še drugih vrelcev in jih izvrtati; okolica je krasna; vse sami čudoviti predpogoji, da se ustanovi novo kopališče. Toda najprej bo treba vtakniti v podjetje strašansko veliko denarja, žetev pa nas čaka šele čez leta, prav velika žetev, ki prav gotovo pride, toda šele po desetletjih.«

»Na to prav veliko žetev računam,« je mirno rekla Ema, »zato se hočem udeležiti. Moj oče misli, da so lahko tudi na naših tleh vrelci...«

Pogledal jo je in veselo rekel:

»Najbrž! Zelo mogoče! Tak močan vrelc ne bo sam. Iskali bomo na tvojem posestvu z bajanicami. Če najdemo vrelce, ki bodo kaj obetali, bodo tvoji. In če jih boš hotela priključiti našemu koncernu, bo to tvoj delež.«

»Najprej bom dala denar.«

»Pomisli, Ema, koliko si morala trpeti, ko z očetom nista imela denarja. Čuvaj ga! Pusti svoj denar na varnem pri svojem zastopniku in v svoji banki.«

Na to ni odgovorila. Potem pa je tiho vprašala:

»In tvoj oče? Pravzaprav je studenec njegova last.«

Karel je vzdihnil:

»Moj oče!«

Nekaj časa sta šla molče dalje. Pri poti je stala klop.

»Sediva, Ema! Kar se tiče mojega očeta, je težko govoriti.«

»Nisem te hotela žaliti, ljubi — ne smela bi te vprašati po njem...«

Dalje sledi.

Širite „Slov. gospodarja“!

Aix manjši Napoleonov muzej. Na omenjenem otoku se je mudil Napoleon, ko je čakal julija 1815 na odločitev, glede svoje nadaljne usode. Z otoka Aix je bil prepeljan na krovu angleške ladje »Beclerophon« na otok Svete Helene. Napoleonovo kamelo bodo spravili v novem muzeju na otoku Aix.

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo najboljši uspeh!

»smrt storila«. Da pa bi bila hiša ne trpela take velike škode, sta se izjavila, da bodeta žival pojedla. Oče in mati sta se branila in menda na tihem občudovala pogum svojih sinov, sinova pa sta se menda na tihem, ali morda pozneje naglas smejala dobri veri staršev. To povem staršem zato, da ne bi prehitro verjeli, če bi jim otroci naznanili nenadno smrt puranov in pičekov.

Velika Nedelja. Pred kratkim je opazil strojevodja tovrnega vlaka med postajama Velika Nedelja in Osluševci pri Trgovišču, da leži nekdo na tiru. Na srečo je še pravočasno ustavil vlak par metrov pred nesrečo. Bil je to neki F. S., kateri je iz samomorniškega namena legel na tir ter še brezskrbno kadil svoj zadnji čibuk. Sedaj bo pa mesto na drugi svet, romal v kajho pokoro delat. — Ni se začelo še poletje, pa vendar že slišimo o tolikih vremenskih nezgodah in nesrečah po strehi. Tudi tukaj je pred kratkim udarila strela v goveji hlev Ivana Kovačeca iz Lunovca ter mu ubila vola. Treska in hudega vremena reši nas, o Gospod!

Konjice. Milni zvonček na Brinjevi gori nas je dne 5. junija povabil k naši Kraljici. Res jo je posetilo veliko pobožnih romarjev, kateri so v trdnem upanju za pomoč predložili njej svoje križe in težave. Saj ona rada pomaga svojim otrokom. Je obenem velika zaščitnica svoje okolice. To se je izkazalo dne 10. junija, ko se ji je bližala strahovita nevihta. Glas njenega zvončka je zabranil prehod. Čez par minut je prenehal grom, in prej taka groznja se je spremenila v pohlevnost. Zatekajmo se k Njej pogostoma in naše prošnje bodo uslišane. — Sušimo zelo slabo. Vreme nam dela zgago in nas neprestano moti. Medard bo najbrž dobro uganil. — Ljudstvo z napetostjo pričakuje naznanila o vpostavitvi tukajšnjega katoliškega izobraževalnega društva. Zelo ga rabimo, ker je ono edino ognjišče naše odrasle mladine in naroda, vzgojenega v Kristusovem duhu.

Polzela. V nedeljo, dne 11. junija je gostoval v dvorani g. Turnška cerkveni pevski zbor iz Št. Jurja ob Taboru s petdejansko dramo »Godčeva pesem«. Igralci so svoje vloge rešili v splošno zadovoljnost ljudstva, ki je izražalo svoje navdušenje z burnim pleskanjem. Upamo, da se je s to predstavo otvorilo dramatično življenje po štirimesečnem počivanju in da v kratkem vidimo domače igralce na odru. — Z odlomkom Kr. banske uprave so bili razrešeni sledeči občinski odborniki: Košec Franc, pos. v Ločici; Sevcnikar Franc, pos. na Polzeli; Kolar Alojz, pos. istotam ter Turnšek Franc. Na njih mesta so imenovani: Rojnik Josip, trgovec na Polzeli; Cimperman Juli, pos. v Podvinu; Novak Filip, pos. v Založah ter Turnšek Jožef, pos. sin v Ločici.

Svetina pri Celju. Visoko v hribih smo skriji in tiho prenašamo svoje vsakdanje težave, a potepuhi in klataži tudi nas najdejo. Dne 6. junija je nek neznanec s silo vdrl v hišo župana Fr. Zimička; bilo je ob belem dnevu, okoli 9. ure dopoldne. Župan je bil odsoten v Karlovcu pri sinu, mati gospodarja je na nji vi pod hišo okopavala, dva manjša otroka sta se pred hišo igrala. Naenkrat zasliši eden teh otrok v hiši močen ropot in pok; hiti povedati materi. Ta gre takoj pogledat, kaj bi bilo; hišo je našla pravilno zaklenjeno, vse je bilo v redu. Par minut pozneje pride neka stranka v uradno zadevi; sin Tonček gre v hišo, da bi ji ustregel; tedaj pa z grozo opazi, da so bila vrata v uradno sobo s silo vlomljena. Predali na pisalni mizi vsi odprti, uradni akti razmetani po tleh, lesena blagajna vlomljena. Hitro se na klic in vpitje zbere več lju-

di. Vse preiščejo in pretaknejo, a o tatu ni bilo sledu. Silno naglo in premeteno je moral delati. Izmaknil je okoli 500 Din. Ravno je bil na tem, da bi vlomil preda, ker je bilo shranjenih nad 6000 Din o. linskega denarja, a ga je domači sin pravočasno pregnal. Lahko si je misliti strah gospodarja-župana, ko je na potu proti domu drugi dan v Celju zvedel o tatvini; a precej se je pomiril, ko je zvedel, da občinski denar ni bil ugrabljen. Brezposelni potepuhi postajajo čim dalje bolj drzni in prava šiba za vse ljudstvo, zlasti pa za ubogega kmeta!

Kestzivnica pri Rogški Slatini. Za vedno se je od nas poslovila dolgoletna zvesta Marijina družbenka in prednica tretjega reda Cecilija Ekar, po domače Stoparva Cila, v 72. letu starosti. Slovesno smo jo pokopali. Cela dekliška Marijina družba ji je hitela naproti z zastavo in jo spremila v hladen grob. Kot dolgoletna prednica tretjega reda je storila veliko za njegov razvoj. Bog ji bodi obilni plačnik za vso njeno skrb. — Na binško nedeljo pa je božja dekla smrt rešila groznega trpljenja daleč na okoli znanega trgovca in posestnika g. Jakoba Junež v 62. letu starosti. Rajni je bolehal več let na črevesnem raku in je bil lansko leto na zelo težki operaciji v Zagrebu na kliniki. Zadnja dva meseca je bil priklenjen na posteljo, ker ni mogel ničesar uživati. Svojo grozno bolezen je prenašal vdan in je bil večkrat potolažen s sv. zakramenti. Rajni zapušča šest dobro vzgojenih otrok, od katerih je eden v prvem letniku bogoslovja, eden pa v dijaškem semenišču v Mariboru. Pogreb se je vrtil v torek, dne 6. junija ob desetih dopoldne ob veliki udeležbi sorodnikov, prijateljev in znancev. Bog daj blagemu možu in skrbnemu očetu večni mir, vsem preostalim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Lenart nad Laškimi. V soboto po prazniku presv. Rešnjega Telesa je priredilo k nam izlet 35 učenk osnovne šole v Repnjah na Gorenjskem. V njihovi družbi je bil g. kanonik dr. Kimovec in domač duhovnik zavoda šolskih sester v Repnjah, razredna učiteljica č. s. Rudolfina, tukajšnja rojakinja, in še ena šolska sestra. G. kanonik dr. Kimovec je imel v cerkvi lepo pridigo o češčenju Jezusa v Najsv. zakramentu, potem je imel pete litanije domači g. duhovnik šolskih sester. Ko so si ogledali naš kraj, so šli izletniki k rojstni hiši č. s. Rudolfine Sajtl v Tevčah, kjer so bili vsi lepo pogoščeni. Zvečer so se zopet veselili vračali skozi Laško na Gorenjsko v svoje domove.

Sv. Rupert nad Laškimi. »Kam pa ste se skrili sv. Ruperčani, da ni nič več slišati o vas?« me je pred kratkim podražil znanec. »Res, tihi smo postali,« mu odgovorim, »saj smo prepričani, da vzdihovanje nič ne pomaga! Nekaj pa ti naj le šepnem na uho: skoro tonemo v vodi in blatu, saj je celi maj več ali manj lilo, in tudi danes, dne 12. junija, je vreme tako neprijazno, da nosim skoro zimsko obleko. Najbolj pa je lilo dne 26. maja, ko smo tukaj imeli birmo, lilo je dva dni in dve noči neprenehoma. A čudovito, veljalo je tudi tukaj, kar pravi sv. pismo: Mnoge vode ne morejo zaliti ljubezni. Ravno tiste dni smo užili toliko duhovnega veselja, da nam bo sv. birma še dolgo v najboljšem spominu. — Dne 2. junija je umrl pri Sv. Petru Jožef Kese, rudarski upokojenec v 80. letu starosti po dolgem hiranju in trpljenju. Bil je priden delavec, ki si je s svojo marljivostjo takorekoč iz nič postavil hišo in dom. Živel in umrl je kot dober kristjan; zato ga je tudi na binško nedeljo, ko je bil pogreb, veliko število prijateljev, so-

Predfiskarija vzorcev za ročna dela

z najlepšimi vzorci se nahaja v trgovini Kralja Petra trg 4, Maribor.

sedov in znancev spremilo na njegovi zadnji poti! Vrli mož, počivaj v miru!

Dobje pri Planini. V četrtek dne 8. junija je bila tukaj običajna skušnja iz veronauka za šolarje. Ob tej priliki pa je obhajal vlč. g. župnik Fr. Vaupotič tudi 40letnico mašništva. Sam sicer ni mislil na to, a dobri prijatelji so ga hoteli počastiti in razveseliti. Po minuli skušnji šolarjev je vlč. g. dekan Krohne na njemu lasten jednat način na prižnici orisal delovanje jubilaranta v 40 dolgih letih. Mnogoštevilni navzoči verniki so pazljivo poslušali njegove prepričevalne besede in se enoglasno pridružili iskrenim čestitkam g. župniku.

Iz Savinjske doline. Dne 7. junija je prinesel »Slovenski gospodar« tudi dopis iz Celja, v katerem govori g. dopisnik o orglarski šoli in o njenih gojencih. S posebno pozornostjo sem bral predzadnji stavek, ki pravi, naj bodo naši mladi organisti: glasniki in gojitelji naše drage naše cerkvene in narodne pesmi slovenske! Dobro. K temu naslednja pripomba: Od lanskega adventa sem se goji v naših cerkvah ljudsko petje, ki se je veselo razmahnilo, kar je dokaz, da je verno slovensko ljudstvo že dolgo nosilo v srcu željo po takem petju. Škofijski odlok je prišel sicer pozno, a vendar še pravočasno, da reši bisere narodne cerkvene pesmi slovenske. Poznavalci in prijatelji ljudskega petja so že dolgo časa težko prenašali, kako so sosedni narodi po svojih cerkvah gojili skupno cerkveno petje. Slovenci pa, četudi kakor nalašč od Boga ustvarjeni za tako petje, so morali mnogokrat poslušati različne več ali manj zveržene pesmi, o katerih so skladatelji trdili, da so cerkvene pesmi. Rad pripoznam, da so med današnjimi umetnimi cerkvenimi pesmami tudi pravi biser, a takih, ki bi docela razgibale narodovo dušo in imele upanje, da si jih bo narod prisvojil, je malo in skoraj utonejo v morju neprikladnih in neprimernih. Ker se je torej končno tudi pri Slovencih začelo ljudsko cerkveno petje, smo mnogi upravičeno pričakovali, da se bodo tisti, ki imajo to skrb, zavzeli z vsemi močmi za to, da se odlok škofijstva izvede. Upamo, da bodo mladi organisti posvečevali ljudskemu cerkvenemu petju vso pozornost in vso skrb. Kar se je v preteklosti zanemarjalo, naj sedanost in bodočnost skrbno goji.

Gornjigrad. Vsled krize hudo trpi kmet, pa tudi delavec. Zaslužka ni nobenega. Ker ni dela, ni jela. Obljube, dane pred dvema letoma od vplivnih oseb se niso izpolnile. Bilo bi pač dobro, da bi se že začele izvrševati, posebno sedaj, ko je taká brezposelnost. Obljubljena je bila železnica skozi našo dolino na Kamnik, cesta iz Luč na Črno. Na ta način bi dobilo delo in zaslužek dosti delavcev. Poročati je še o redkem pojavu. Dne 3. junija tega leta je šel nekdo v jutranjih urah po svojih opravkih. Ne daleč od Šokata je zagledal velikega medveda, ki je prav počasi koracal svojo pot. Ko se je dotični prepričal, da je res pravi medved, je šel hitro po svojega prijatelja, ta pa s kolesom po lovca. Lovci pa so bili vsi zaposleni. Tako se je medvedu podaljšalo življenje.

Št. Janž pri Velenju. V nedeljo dne 11. t. m. je bila velika gasilska slavnost. Blagoslovili smo novi gasilski dom. Čeparv je dež zjutraj malo ponagajal, je prišlo vendar dosti odpo-

slancev bratskih društev in drugega ljudstva. Ob domu, pri zelo lepo okrašenem oltarju, je opravil sv. mašo v namen gasilcev domači g. župnik in v nemal poslušalce k ljubezni do Boga in do bližnjega, nato pa slovesno blagoslovil dom. Ves čas je neumorno in lepo prepeval pod vodstvom g. organista Božnika z dobernskimi pevci pomnoženi pevski zbor. Nato so se vrstili razni pozdravi in govori z deklamacijami. Popoldne je bila ljudska veselica z igro »Ne kliči vraga«, ki se je dobro obnesla, pevski nastop dobernskih pevcev, ki je napravil dober vtis, ribolov, šaljiva pošta in licitacija, kar vse je ohranjalo ljudi v veseljem razpoloženju. Vmes je neumorno svirala domača godba in so prepevali dobernski pevci. Vse se je vršilo v najlepšem redu in smo hvalo dolžni Bogu, ki nam je dal lepo vreme, in vsem, ki so z res požrtvovalnim delom pripomogli do tako lepe slovesnosti. Zlasti fantje gasilci so bili pridni in dekleta-kranclavke. Bo dom naš ponos, ognjišče in bodrilo za dejansko ljubezen do bližnjega. Na pomoč!

Dortmund-Eving, Nemčija. Srebrno poroko sta obhajala v nedeljo, dne 14. maja, rudar Lovrenc Ograjenšek in njegova soproga Marija, rojena Stropnik, doma iz Saleške doline, in sicer iz župnije Skale. Tukaj v Nemčiji prebivata že celih 27 let. Oba sta v katoliškem društvu sv. Barbare. Sta tudi zvesta prijatelja priljubljenega »Slov. Gospodarja«. Vsi člani društva sv. Barbare želimo, da bi ju Bog ohranil do zlate in diamantne poroke. Bog živi vse bralce »Slov. Gospodarja«!

Kralj hitrostnih rekordov v strahu.

Amerikanca Malcolm Campbell, ki je dosegel v svojem dirkalnem avtomobilu več nego 437 km na uro, vprašuje jo, če je že občutil v očigled smrti strah. Nekoč je le odgovoril: »Da, enkrat. Strahotni občutek se me je oprijel ne na dirkališču, ampak tedaj, ko sem iskal zaklad.« Doživljaj groze je opisal Campbell na prigovarjanje prijateljev v inozemskem časopisu takole:

Pripovedovanja o treh zakladih.

»Najbrž ni nobene obmorske luke, po kateri bi ne bili st. i pomorščaki raznesli vesti o oddaljenem otoku, na katerem se nahajajo skrivnostno zakopani zakladi. Na ta način sem zvedel tudi jaz lepega dne zgodbo o bajnem zakladu, ki je bil zaupan majki zemlji in bi naj počival nekje na Kokos otoku, 400 milj od obale Kolumbije (Južna Amerika). Stari mornar ali morski medved, ki mi je pripovedoval o zakladu, mi je zagotavljal, da je ta zaklad največji, kar jih je sploh bilo kedaj skritih v zemljo. Skrivnostni zaklad obstoji iz treh. Eden izvira od proslulih morskih roparjev F. lvarda Dawesa in Dampierja. Njegova vrednost znaša 20 milijonov funtov. Bogastva izhajajo iz ameriške države Nikaragva. Drugi zaklad je od ban. i Denita Bonitas, ki je znan v zgodovini morskih tolovajev pod

Nov vozni red

veljaven od 15. maja 1933, cena 2 Din (po pošti pošljite znamke za 2.50 Din pri naročilu) dobite v

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

imenom »krvavi meč«. Ta slednji je skrtil na Kokos-otočju raznih dragocenosti za 10 milijonov funtov. Če bi mi tudi ne uspelo, da bi dvignil prva dva zaklada, bi mi še preostal zaklad škotskega kapitana Thompsona, ki je izropal cerkev v Limi in svetišča po drugih večjih mestih južnoameriških držav.

Sklep: poiskati zaklade.

Ko sem vse zgoraj navedeno slišal, sem se podal leta 1924. na Madeiro (otok ob zapadni obali Afrike) na počitnice. Med potjo mi je pripovedoval kapitan, skoz in skoz verodostojen mož, o zakladu, katerega bi naj bili skrili morski tolovaji na otoku Salvadge.

V hotelu na Madeiri sem zadel na prijatelja Lee Guinnessa, znamenitega tekača, ki je bil baš kar dospel z več tovariši iz Afrike. Nekega dne sem ga vprašal za šalo, ali bi ga ne mikal, da bi z menoj iskal skrivnostno skrite zaklade. Moj predlog je bil sprejet z navdušenjem. Sklenila sva, da se bova pripravila za pot v Londonu. Predvsem sva proučila o Kokos-otočju in o morskih roparjih vse, kar je že bilo objavljeno o zadevi do tedaj 20 tozadevnih — brezuspešnih ekspedicij. Nato sva se podala na morje na ladji z 12 možmi spremstva. Vzela sva še s seboj admirala Micholsona in enega psa.

Neobljuden otok.

V četrtek meseca februarja smo se usidrili pred otokom. Izkrčala sva se jaz ter admiral. Doznala sva, da je otok neobljuden in sva prebila na njem prvo noč. Po vsem dotedanjem pripovedovanju smo bili vsi pripravljene na obisk zlih duhov, a o teh ni bilo ne duha ne sluha. Noč je bila mirna in spala sva nemoteno. Drugo jutro sva se podala na težavno delo, s katerim sva pričela pri vzhodu solca in se sploh vsled teme na večer. Cele tedne sva prekopavala po otoku. Lepega dne sva zadela na veliko kamenito ploščo globoko pod zemljo in ves srečen sem vzdihnil: »Vendar!«, saj sem bil prepričan, da prikriva kamen zaželjeni zaklad. Tudi tokrat sva se bridko varala. Najina nevolja je rasla od dne do dne, obleka je že bila razcpana in vsled neznosne vročine sva že bila ob vse telesne moči.

Pasji lajež.

V neki noči se je zgodilo to-le: Naš pes, ki je počival z nama pod šotorom, je skočil bliskoma po koncu in je pričel lajati. Zbudila sva se, poslušala, a zunaj je bilo vse tiho. Zagrabil sem revolver in isto sta storila tudi admiral in prijatelj Guinness. Vsi trije smo napenjali ušesa. Popolna tišina. Vkljub temu se nisem mogel ubraniti slutnje, da so zasajeni v nas človeški pogledi, pogledi, ki prodirajo v noči tudi skozi šotorovo platno. Čakali smo tiho in potrli, kaj se bo zgodilo. Konečno se je umiril celo pes in doživel nismo ničesar.

Otok ni zapuščen.

Naslednjo noč se je ponovilo ravno kar omenjeno. Stali smo pred uganko. Bili smo vendar prepričani, da ni na otoku razven nas nobenega družega živega bitja. Postavili smo pred naš šotor stražo treh mornarjev. Ti niso videli in

ne čuli ničesar, niti lajanja psa nel Naši stražarji so pač spali liki kanoni. Ko sem razmišljal o zagonetnem lajanju, sem se spomnil na srečanje, katerega sem doživel malo pred odhodom iz Londona.

Mož, ki se je ponašal s čarovniškimi zmožnostmi, katerega sem pa videl prvič, mi je prerokoval, da imam namen, se odpeljati na otok, o katerem sem uverjen, da je neobljuden. »Vendar,« je pripomnil prerok, »pazite, ker otok ni zapuščen, ampak se skrivajo na njem ljudje neznanega plemena.«

Trenutno mi je šinil ta doživljaj skoz možgane in sem ga spravil v zvezo s onim, kar sem bil čital o otoku. V opisih je bilo beleženo, da so potomci starodavnih Inkov zasledovali morske roparje, ki so jim odnesli zaklade in so se izkrčali celo na tem otoku. Od roda do roda se je širilo poslanstvo Indijancev, kojih naloga je, skrbno čuvati, da bi nikdo ne dvignil in odnesel na otoku zakopanega ter skritega zaklada.

Pozneje sem prejel tudi od druge strani potrdilo, da živijo na otoku ljudje, ki se znajo dobro skriti in čakajo že stoletja na priliko, da bi se maščevali nad onimi, ki bi se drznili drugič dotakniti njihovim davnim prednikom ugrabljenih dragocenosti. Nevidni sovražniki so nas v onih nočeh opazovali in motrili naša izkopavanja ter neuspehe.

Naša ekspedicija je končala s popolnim polomom in najbrž je bilo to za nas še največje dobro. Brezdvomno bi nas bili naši skriti sovražniki pomorili, ako bi nam bilo uspelo, da bi se bili približali zakladom. Danes sem trdno prepričan, da resnično počivajo nekje pod zemljo na otoku trije že označeni zakladi. Tolovaji so naropali neizmerno bogastvo in to je nekam zginilo, in vendar mora še nekje tihati do današnjega dne.

Vprašujete me, če sem jaz, ki pri vsakem hitrostnem rekordu tvegam življenje, občutil kedaj strah. Moj odgovor se glasi: Nikoli mi ni pretresaval udov tako brezmejen in nepopisen strah, kakor v onih nočeh na otoku, ko je naš pes tulil in ko mi je šepetala zavest z vso sigurnostjo, da smo zastraženi od grozljivih sovražnikov, ki prežijo vsako sekundo na naše življenje in se lahko maščujejo nad nami z vsemi indijanskimi grozovitostmi.«

Vojaške zadeve.

Rekrutom in vojaškim obveznikom, kateri hočejo vložiti prošnjo za skrajšanje roka (dijaki rok), za osvoboditev od službe, za odlaganje službe in za razna potrdila vojaške potrebe, priporoča se knjiga »Vojna obveza (prošnje, pritožbe in potrdila)«, katero je izdal komandant mariborskega vojnega okrožja in katera je tiskana v latinici. Knjiga je zelo praktična, ker vsebuje na 140 straneh 70 vzorcev prošenj za vse slučaje. Potrebno je samo, da se v knjigi najde dotični slučaj in prošnja prepiše. Pri vsakem vzorcu je naznačeno, kako se mora prošnja kolkovati in katere dokumente treba priložiti. Knjigi je cena 20 Din. Naročila naj se pošljejo po poštni nakaznici na naslov: Tiskarna sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta 5.